

10-dik szám.

Márczius 8-án. 1873.

Megjelenik minden szombatnapon másfél iven sokféle képekkel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—decz. 7 ft. 6 hóra 3 ft 50 kr., és 3 hóra 1 ft 75 kr.
 Előfizetheti minden postahivatalnál és könyvvárosnál **Kiadó-hivatal:** Pest, barátok tere, Athenaeum-épület. **Hirdetések díja:** 4 hasábos nonperaille sor 10. kr.
Hirdetések felvételnek: **NASCHITZ JAKAB**, hirdetőményi irodájában, Pest, József-tér 12-ik szám a. a hirdetőket illető közönséges és pénzes levelek szintén Naschitz J. irodájába czimezendők. **Bécsben, saját főgynökségünkben** Kärntnerstrasse 8. sz. I. em. (**Naschitz Jakob** fiók-üzletében.)

XXV. kötet.

A „kutyahal”.

— Fénykép a kollégiumi életből. —

Mintha most is látnám szegény megboldogult Tóbiás Pestát; a mint a napsugaras, szellős, tavaszi délután a Pletykadombra kiállva, emésztő füstöt eregetett az elvetemült világra. De hogy érthetetlen ne legyek, sietek megismertetni a Pletykadomb titulussal felruházott ismeretlen régióját a világnak. Nem egyéb ám ez, mint a pataki collégium homlokával szemben emelkedő kis domb, hova minden diákot önkénytelenül is elvisz a lába, hol aztán nagyot nevetnek egyik másik pajkos tréfán, vagy nem a legártatlanabb megjegyzéseket teszik egyik másik arra menőre: szóval ez asylum az előadások keresztül szunyokálása után, a tanulástól való csömör ellen.

Mintha most is itt látnám tehát Tóbiás Pestát, nem közönséges vállait a kapunak vetve, lábait pedig neki támasztva a kő löczának, s óriási pipaszáraból (melyet más embernek emelgetni blég lett volna) oly tartalomdús füstfellegeteket fujt, hogy a körülte állók ködfátyolképeknek tüntek fel. Hiába, már ez neki szokása. Ha félmeszelyes dobi pipáját megtömhette azzal a jól hizlalt paszabi dohánynyal, s kiállva

nézhetette a mendikások furfangjait: bizony nem cserélt volna egy tanfelügyelővel.

Pedig máskülönben nagyon szánandó sorsa volt a jámbornak. A Hernád völgyéről szakadt Patakra; itt keresztül kinlódott sok, sok iskolát, »suda vit et alsit«, de tudományának sem ő, sem az emberiség nem vehette hasznát.

Igen, de kérdik tán sokan: mi köze mindennek a kutyahallal? Mindjárt kérem alássan. Ugy történt az, hogy Tóbiás Pestának a feje annyira elképzelhetlen nagyságban diszelgett a két váll közt; lábai pedig annyira utolérhetlen vékonyságban támaszkodának alsó testének, hogy a szemlélő kétségbeesett ama nagy fejnek ama babkaró féle czingár lábak által miként történhető hordozása felett.

A ki Patakon vagy más iskolában is járt legyen, az tudni fogja, hogy az első conjugista osztályban mindenkinek át kell esni bizonyos bérnálási ceremónián, midőn becsületes család- s keresztnév helyett, minden szülei megkérdezés nélkül kap az illető olyant, minőre soha se vágott, melyet aztán kényte-

len egész iskolai életén keresztül viselni. Így lön, hogy Tóbiás Pesta feltűnve óriás fejével s ahhoz mellékelt vékony lábaival, a pullusokra tett első benyomás hatása alatt menten kutyahalnak nevezteték el, analogiájára azon apró fekete állatoknak, melyek a leendő békának előzményét képezik s mint egy jókora pontos vonás, fej és farkból állva uszkálnak a vízben. E szerencsétlen névhez jutás aztán üldözte Pestát egész életén keresztül.

Míg más közönséges halandó a fejével halad előre, a feje emeli fellebb, felebb: addig őt a feje tette üldözőtté, a feje volt megölő gyilkosa.

Egész élete desperatio volt, melynek vastag ködén csak néha villant keresztül a futó örömnök sovány világa. Mogorva volt, mint egy postamester, szótalan, mint egy vakolatlan épület, és lomha. Volt benne valami a stoicus merev közönyéből s a chinai lustaságából. Mindig rövidre nyirt haját viselt, hogy a három vásáron kiválogatott kalapot valamiképp megállíthassa testének tetejében: de ez megint csak azt eredményezte, hogy első tekintetre észre lehetett venni, miszerint az a nagy tömeg ott csakugyan és valóságosan fej és nem más.

Arca folyvást komor s kedvetlen volt, mint a novemberi idő; közepén ott ácsorgott az orra, mint pusztuló udvaron a korhadtt faragószék. Orra felett úgy meredeztek elő szemöldökének gyilkos szőrei, mint az uraságok kert-kerítése tetején a rideg lécszegek. E szemöldökre mondta egyszer Tóbiásnak egy barátja, hogy jó sárkefét lehetne belőle készíteni. Hanem nem is mondta aztán többet, mert Tóbiás úgy vágta a hosszú székhez, hogy két térdén rögtön kirepedt a nadrág s egyik könyökéről lement a bőr. Orra alatt egy vaskos száj széleskedett, mely legtöbbit megnyílt a dohányfüst kieresztésére, egyébkor zárva volt mint a hitelező pénzes ládája, s ha néha egy-egy vékony mosolyra vonult is szét annak két oldala, e mosoly csak oly bizonytalan volt, mint a tavaszeli napsugár, vagy az őszirózsa pirossága.

Egész gimnáziumi életén keresztül rajta maradt ez átkozott név. Nem léphetett egyet, hogy ne halotta volna a suttogást a nagyobbak, s a kiabálást a kisebbek részéről. S a ki vele találkozott, az mind elmosolyogta magát, mintha mondta volna »ni, a kutyahal!« Még a tanárok is hajlandók voltak ez oldalról sértegetni. Igaz, hogy tudománya igen gyenge lábón állt, mint a feje; csakhogy nem volt oly terjedelmes mint a feje. »Hej Tóbiás! — mondogaták tanárai, — »jobb lenne a te cinkefogódat árendába adni, más talán inkább hasznát venné.«

Az is nagy vexe volt rá nézve, hogy az állatbanból (esetleg-e vagy roszakaratból — nem tudni.) — mindig a hüllők osztályáról kellett beszélnie, melyek közé tartoznak köztudomás szerint azok a gyalázatos állatok is, melyeket talán csak a Tóbiás veszedelmére talált ki a természet.

Hanem egyszer ugyan megfestette csipkedő tanárát. Már akkor philosophus volt, s egy cynikus professor roppantul meg volt akadva az ő nagy fejével, melynek belsejében Kant kategóriái számára egy cseppecske hely sem jutott.

— Ejh Tóbiás, Tóbiás, — szurkálódék a professor ur; ha az a maga nagy feje mind tudománynyal volna tele, hát akkor . . .

— Hát akkor — egészíté ki Tóbiás, adnék belőle professor urnak is!

Általános bámulat és megdöbbenés követé e szavakat a tanulóársak részéről, kik megszokták már Pesta száját csak akkor nyilni beszédre, midőn egy pipa dohány iránt tett lépéseket. Maig sincs eldöntve, vajjon maga erejéből, vagy idegen segítség közreműködésével cselekedte-e ez emlékezetre méltó dolgot. Annyi áll, hogy a fenn tisztelt professor ezután eltűrébb lett a nagy fejek iránt.

De nemcsak az iskolában, kinn a provincián is botránkozást okozott nagy fejével. Így történt, hogy supplicálása alkalmával, csak beszaladt a tiszteltes uram kis lánya s nagy örömmel mondja:

— Jaj atyus, de nagy tököt hozott Marcsu a hátán.

— Nagyot, kis lányom? — kérdé az apa czi-rógatva. A gyermek csak most vette észre a jövevényt nem közönséges fejével; s egyenesen rámutatva szólt egész naivsággal:

— Bizon van olyan, mint annak a bácsinak a feje.

Szegény Tóbiás, jobban eltúrte volna, ha a falhoz verik azt az ő nagy fejét; vetett is oly vandali tekintetet a gyermekre, mely azt látszék mondani: »Én most téged nem sajnálnálak megenni ruhástul, czipóstul, mindenestül.«

Nagyobb diák korában a collegium legfelső emeletén, épen a legszélső szobában lakott. Egy napfényes délután kinyitja ablakát, kidug rajta először egy füst-tartalomdús pipát, utána egy kutostorhoz hasonló pipaszárat, s mindezek után kidugja a fejét. Meglátja ezt egy kófcz diák a pletyka-dombon s felkiált:

— »Vedd be a fejed, te kutyahal, mert felbillen a kollégium!«

Szegény Tóbiás úgy bekapta a fejét, mintha onnan kívülről pofon vágták volna.

Nőszemélyre soha sem nézett egész bátorsággal, vagy azért mert a sors komiszága folytán keble olyan kopár lett, mint a lelegelt buzatartó; vagy azért, mert egyszer ezért is kegyetlenül meg kellett lakolnia. Az pedig úgy történt, hogy disznótór alkalomával szokatlanul jól lakván, szokatlanul jól ivott s szokatlanul derült állapotba jutott, elfelejtkezett kegyetlen sorsától, még tán nagy fejeéről is, s egyes bátorosan pislantásokat meg mert reszkirozni a kisasszony felé, sőt mi hallatlan: beszédet is kísértett vele, hanem a nagy elragadtatás percében ily kétes kérdést kockáztatott:

— »Ugyan kérem alássan, h a j a d o n - e m é g a k i s a s s z o n y ? « Persze a tekintetes ur nem késett kemény dorgatoriummal fordulni, Pestához melyben a több szelid kifejezések közt ilyenek is figuráltak: »o s t o b a , n a g y f e j ü s z a m á r « s több eféle. No iszen, inkább a nyelvét vágatta volna ki, sem hogy ő még azután nőszemélyhez szólt volna.

Ki nagyobb ur?

— Régi adomá. —

1510 táján Bakacs Tamás esztergomi érseknek három főur vendége volt: Báthori, Ország, és Ujlaki. Az ebéd végén széles jó kedvökben, szójátékban dicsekedtek vagyonukkal. Báthori, Kára ura, kezdé:

— Nekem olyan k á r o m van, hogy szép hasznót huzok belőle.

Ország, Gyöngyös ura, folytatá:

— Nekem anynyi a g y ö n g y ö m , hogy a kutyáim is gyöngyösek.

Ujlaki: Nekem annyi a fillérem, hogy évenként hatezer arany adót kapok belőle. (1514-ben alkalmasint azért is lázadtak fel a parasztok, hogy az ily urak a filléradót aranyra emelték.)

Bakacs érsekgazda pedig így fejezte be:

— Nekem meg akkor k e m e n c z é m van, hogy az urak valamennyi jobbágyaikkal beleférnének!

(Értette t. i. K e m e n c z é t Hontmegyében, hétezer hold határával. A honti kemenczénél pedig még nagyobb, és az egész világon legnagyobb kemencze: Budapest, lakván négy □ mf.

Egyszer a megáradt Szamoson a réven át akarta huzni a csolnakot a kifeszített kötél segítségével. Azonban a víz közepén — mint Absolon alól a lovat — csak kicsapja lába alól a víz a csolnakot, s ő ott marad függve ég és víz között. Kegyetlenül megfürdött ekkor s még azt híresztelék róla, hogy azért nem merült el, mert a nagy üres fő fenntartotta. Tehát a feje mentette meg. Nohát nem is vette ő annak többlet hasznát, mert a következő télen fa rekvirálás alkalmával a svábok által gorombán megriasztatva, úgy szaladt neki a setétben minden nemesebb hivatás nélkül ott ácsorgó kapufélfának, hogy fejét beleütve, vékony lábszárjai tájékozatlanul leejték a confusioba jött felső testrészt s eszméletlenül dőlt el. Azután még egyszer jött magához s csak azt kérte, hogy pipáját tegyék mellé a koporsóba; tán hogy eszébe ne jusson halála után is valakinek a csodálatos szerszámról annak gazdája, s ne mondja: ime ez is a k u t y a h a l é v o l t ! Ő azt még a föld alatt is meghallaná. Vagy talán azért cselekedte, hogy a más világot is — fumigálhassa.

Bandi diák.

terjedelmén háromszáz ezer ember. Buda német neve t. i. Ofen, és a Pest szláv eredeti jelentése: kemenceze.)

A lőtörvény, a közmunka és a háboru idején.

A gazdagnak öt-hat lova: nem bántják:
A szegénynek ha egy van is elrántják!

Lónemesítés.

Buzdita Széchenyi, hogy lovaink' nemesíteni siessünk!
És mi hiven haladunk: már nemes mind a számár.

Az „Üstökös“ eredeti okmánytára.

A »kapu irodalomból.«

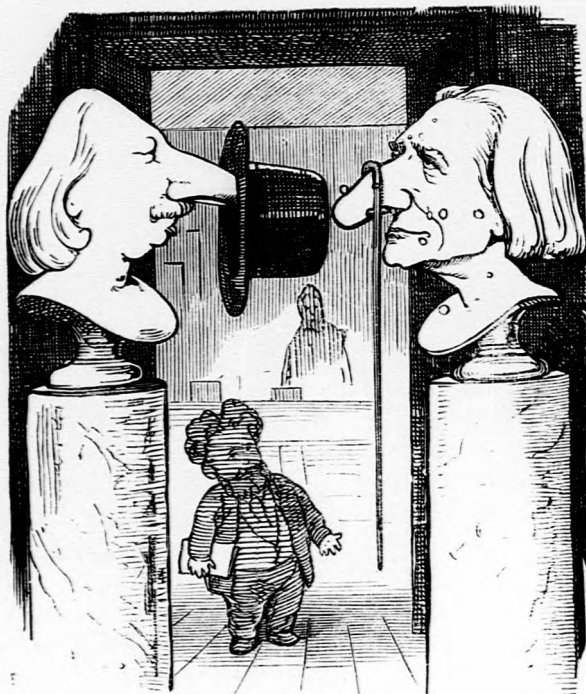
E haszban egy föltszindi szoba a második emeleten kiátó.

Névjegy.

Dr. N. N.
szülész és zsebész.

Saxa loquuntur

— A képző műtárlatban. —

Liszt. (tűszszent.)

Pulszki. Kedves egészségére kívánom »kitünőségednek.«

L. Mondjon inkább bajtársának.

P. Bizony elég baj az, mikor az embert így nyilvánosan megcsufolják.

L. Bizony már az csuffá tett minket, az a Kugler.

P. Bizony nem jól sütött ki cukkerbakker léttere.

L. Udvari cukkerbakker léttere!

P. Hogy nem sajnálta tisztelt bajtárs orrát a gipsztől!

L. Hogy nem sajnálta tisztelt bajtárs orrától a gipszet!

P. Most már ez a mi két promontoriumunk egész botránykö!

L. Melyben megütközik a közön ég.

P. S melyet ruhafogasnak néznek!

L. Így legalább még is veszik valami hasznunkat.

P. Hanem annál kevesebb látogató mer köztünk áthatolni. Félnék, hogy felnyársaljuk az orrunkkal.

L. Azért is nézik hát olyan kevesen a Matejko-képet!

P. Aztán, a fegyverviselést kárhozzatják a had-

seregnél, én meg szuronyszegezve ácsorgok itt civil létemre.

L. Hát én! az abbé Liszt!

P. Hogy az isten áldja meg azt a Kuglert!

L. Ha rózsamárvány volnék, pirulnék.

P. Ugy ide állítottak mintha a Krisztus koporsóját őriznök.

L. Csak hallana meg legalább Telepike, ott jön épen; csukna be a kasznyiba.

L. Tudom istenem, nem ülök többet annak a szobr... czukrásznak!

L. Hiszen már is szépen felületett minket.

P. és L. (tovább komorrodnak.)

Haranguirozott hírharang.

+ Egy báli tudósításban ez állott: »X. nővérek egyszerűen szépek voltak, mint a három Gratiák.« Ember emlékezet óta tudjuk, hogy a 3 Gráczkiak még a fügefalevelet is nélkülözik. S ha oly egyszerűen szépek voltak, egy cseppet se csodálkozhatunk e milassin elragadtatásán.

+ »Méltó a Magyar Állam« figyelmére. A szabadonc lapok irtozatos erkölestelenségének egy eccletans példáját fedeztük fel legközelebb a »Hon« f. hó 2-ki számának hirdetési rovatában. (Már itt is!) — Itt ugyanis nyíltan hirdetik, hogy a Baracsi pusztán 3 óra járásra a kecskeméti vaspályához Tóth István (s még nevét is kiteszi!) 210 darab nöstény (sic!) apácát szabad kézből (horrendum dictu!) elad. Ugyanezen ember még »tokjuhokat szörben« is ajánl. Valjon nem a tiszt esneklő kanonokokat érti említett »szabadonc« ezen titokteljes kifejezés alatt? — Caveat »Magyar Állam«, ne quid ecclesia. . .

✂ A jövő század regényeiből. 1173-ban a hivatalos lap hirei közt ezt fogják olvasni: Nudlpfánzl Mátyás megboldogult az urban 143 éves korában. Született 1830-ban a regisztratúrába lépett 1850-ben s ugyanott maradt 1900-ig, állami nyugdíjban részesült 73 évig. A kis ujjában volt az egész országos poros levéltár. Béke a porokra.

✂ A szentszéki jegyző Fehérvárott, Burger uram, Pázmán Péter körmönfont régi magyarságát a mai irányhoz akarja idomítani, s benne finomított tejet árulni. Ez már a második ember eme városból, — az első ha jól emlékszünk gr. Cziráki János volt 61-ben, — a ki Phidias szobrán fehérvári bicskával akar faragni.

*o Thiers nagy beszédében azt a calenbourgt csinálta magára, hogy a francia politikai constellatiók me-

lett hotel de presidence-ról nem lehet szó, hanem csak hotel de penitence-ról. Ha Szász Károly volnék, úgy műfordítanám ezt a magyar viszonyokra, hogy az elnökmiszterség inkább elnyögmiszterség.

× **A történeti festmény-pályázókról** a vásznak terjedelme azt kürtöli, hogy ok n a g y festők; de titoktartó pemzlijök ezt nem árulja el.

☞ **A kis Pullszki:** már »kis lájdinánt«; a nagy Napoleon csak »kis káplár« volf. Evidens, hogy a kis Pullszki már többre vitte.

◎ **A színház kecskéje** már olyan vén, hogy a szorozás alá kerül. Az »Officir-Geheimnisz« értelmében ötöt is meg fogják borotválni, mert egész tüntetően viseli a rebellis kecskeszakált.

△ **Az igazs miniszter** olyan programbeszédet tartott, hogy malitiosus ellenzéki lapok szerint, olyan biennis jurista hallgatója is mondott volna. Kérdés: ki van itt jobban feldicsérve; a talentumos jogászyerek-e, avagy a jeles tanár, ki joghallgatóit is kész miniszterre képes kvalifikálni?

◎ **A közös ebédekre** — a képviselőknek pártkülönbség nélkül hozott határozata szerint — Paczola y n a k két kuvertet kell ezután aláírnia.

Sport adomák.

A szép lövés.

Foglyászás ideje volt, mikor J. M-it, vadászat közben egy szeles Nimród ugyan csak meg srétezte; de ez feltalálja magát, s mondja: »Éljen! ez szép lövés volt, ki tette?« Feltartva kezét, szól az illető: »Én!« mire J. haladéktalan egy lövet »dunstot« bocsátott a feltartott tenyerébe.

Az ártalmatlan mérég.

M-i vadászterületére farkasok jártak az özekben fázánokban pusztítva. Miután több ideig siker nélkül lesett rájuk W. fővadász, csalétket készített számukra. Egy ürü czombot mirenynyel megtüzdelt, s azt egy vágás szelében letette; de egy pásztor, ki észrevétel nélkül ott járt, látta, s azt híven, hogy a fővadász valamit elejtett, utánna ment, megnézendő mit vesztett el vadásztáskájából a főerdész. Az étvágy keltő ürüczombot haladéktalan tarisznyájába tette s a szőlőben tartózkodó komájához ment.

— Adjon Isten! — Fogadj isten! — Hát komám,

nem ennék valamit? S azzal csak előhuzta zsákmányát; nyársra vonták, megsütötték és jó somogyi karozost küldve utána, fogyaszták el.

E közben hivatja a főerdész a pászort valami végett; beszélgettek, szó közben azt mondja a kanász: — Fővadász ur, nem vesztett el valamit a b.i vágás szelében?

A főerdész haja kezdett erre az égfelé meredezni, — Megtalálta kend?

— Igen is megtaláltam; de követem, éhesek voltunk, megettük.

— Hányan ettek belőle?

— Ketten a komámmal; — mind elköltöttük.

Gondolta a főerdész, ennyi mireny vétele után menthetlenül elvesznek; csak tolta kifelé a kanászt, nehogy házában éssék össze.

Nyomasztó aggodalom közt várt óra negyed után óra negyedet; de az illetőknek kutyabajok se lett — Mert, a szabadüzön süttött birkaczómból, kellemes magyar-vanilla-illattal, a mireny is elillant.

Vad kanász.

K. uradalomhoz tartozó váluti gazdaságban vad sertések is tenyésztetnek. A cselédség orvosa így írta alá a beteg kanász részére irt rendelvénnyét:

»A v.i vadkanásznak.«

Vadász fillentések.

A vadász-társaságban, mint már szokás, kiki felül akarta mulni elődjét, hihetetlen kalandjaival; a többi közt a vadak gyorsaságáról lévén szó, felszólal egy eddig hallgatag társ, ki Afrikában is megfordult:

— Az mind semmi; de a gazella oly gyors lábú, hogy a kilőtt golyó sem éri utól! — — —

L. pedig elmeséli, hogy őt a felszállni nem akaró, folyton uszó ruczák meszire csalták magok után, anynyira, hogy már pappenheimerja is tele volt vízzel; de ő egész figyelemmel a ruczák után lévén, csak akkor jött észre, mikor már maga is uszni kezdett utánok.

Hogy vág a bajusz?

Tekintetes Bajusz ur elvette feleségül valakinek egyetlen leányát. A mézeshetek után meglátogatta a leány az apját.

— No édes lányom, — szól az öreg szitytya, — hát hogy vág a bajusz?

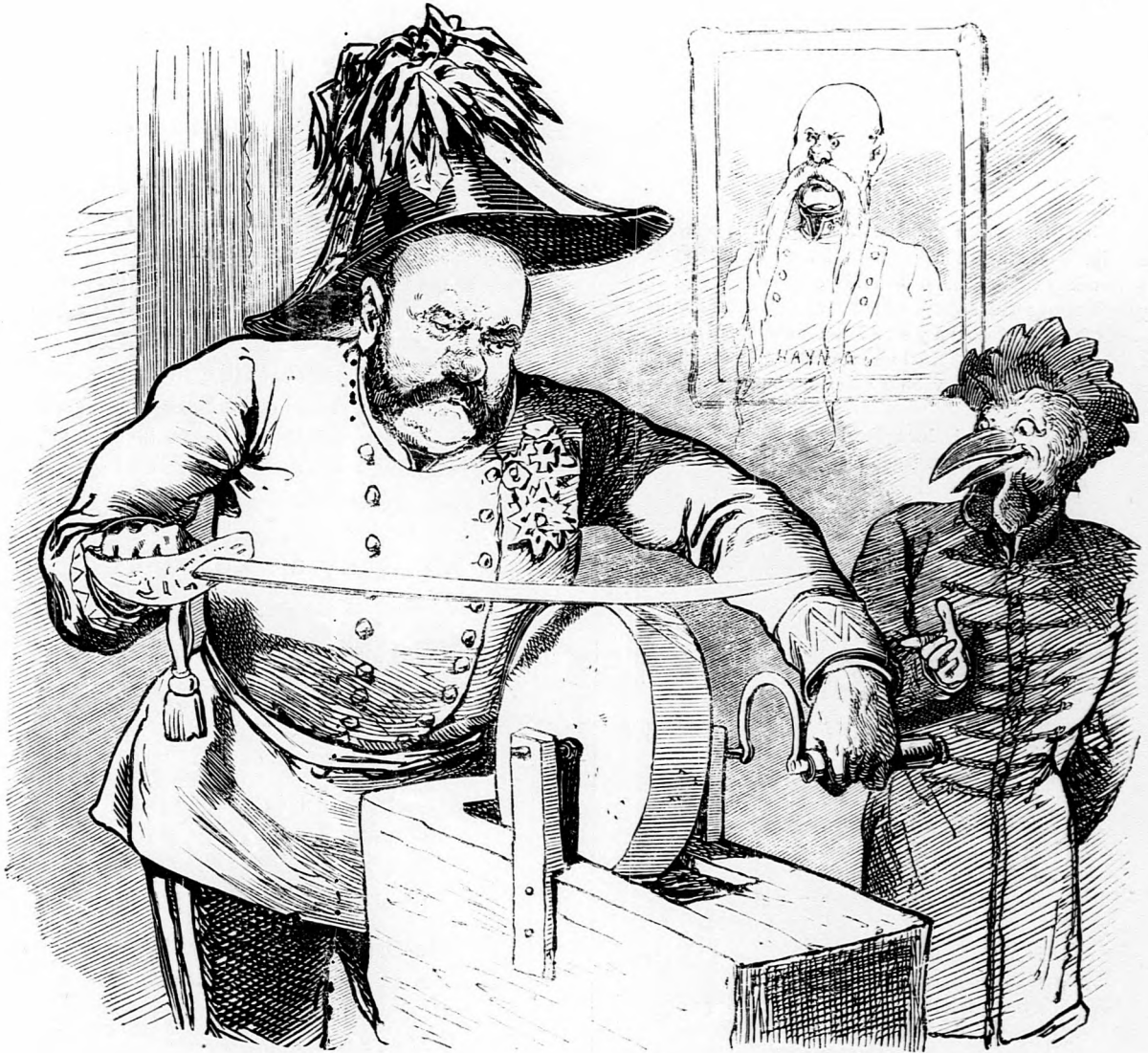
Ha polgári házasság léssen, s coelibatus nem léssen.

Notarius loci: — Tehát itt a szerződés, tetszik aláírni nagyon tisztelendőséged? Különben hiszen eddig is megvoltak e nélkül . . .

tiszt. Köpez Mátvás: — Mégis, mégis, kérem: megakarom adni a dolognak a hiyatalos szinezetet.

Háboru lesz!

K—s M—n: — Ahá vitéz excellenz, látom már háboru készül!

F. M. L. Krumplipiré: — Oh dehogy, csak a stigliczeket*) razirozom meg!

Műfordítások.

Procella terribilis.

Terebélyes szélvész.

Nec requievit enim donec Calchanta ministro.
Nem is nyugodott, mig Calchas miniszter lett.

*) Így hívják a cs. k. közös arménál a honvédséget a veresnadrágáért.

Jupiter Saturnum in Tartara relegavit.

Jupiter Saturnust Tatarországba üzte szám.

Orpheus, musicus insignis, saxa movit.

Orpheus, a híres cigány, megindította a szászokat.

Aegyptii mortuos condiunt.

Az egyiptomiak a holtakat kondízzák.

A kit a Pegazus megrugott.

A verselési-viszketeg olyan bőrbetegség, melyet nincs csodadoktor, a ki irral-zsirral eloszlasson. A poéták vadjait csak az szelidítgette némileg: ha ide kerültek be, különben kudarczot vallott volna velük maga Rarey, és Casanova asszony is. Rémülettel vesszük észre, hogy már ez se használ! Tessék csak elolvasni ezt az eredeti levelet, a mint következik:

Tekintetes szerkesztőség!

Februárius 22-én az Üstökösbe jelentek meg Verseim ezen czim alatt: a kit a Pegazus stb. Nem általam, de más által voltak megbízásomból beküldve, és hogy megjelentek: vagyok bátorságban (De mi nem! Üst.) újra most saját nevem alatt beküldem én ye z ni; mert régebbeni óhajtam, magam a magasabb Költészetnek szentelni. Ennél fogva kérem elmezem tovább is műveim kiadását.

Egy kis héja levegőbe levegőbe,
Elszállt biz az legelőre.
Legelőről legelőre,
Ott kapott jó pecsenyére.

Egy kis héja forgott forgott levegőbe,
Egyszer lecsap mély gödörbe,
Ott lel egy kis südő nyulat,
Mindjárt is volt vége annak.

Többi madár ezt megtudta,
Így héjánknak jó mén dolg.
Megrakják a szegény bendőt,
Elvetik az asztalkendőt.

A kis holló ott fetrengett,
Hogy ő is egy falatot lelhet.
De a róka mind ravasz,
Befalt oly darabot mint egy araszt.

Kis Maris g lambja
Csókot adott szíjára.
Ugy megízlelt szegény párja,
Hogy megdagadt a kis szája.

Parádon, Parádon,
Forrás nyíllott a nyáron.
Aranyos vizéből:
Sokat ittam kelyhéből!

V. F. író és fordító.

(Attul a sok jó parádi víztől hát ez a bő poétai ér!)

Szereptanulás.

A korhely Falstaff szerepét híven betanultad,
Híven, — mert láttam: vitted a pinczetokot.

Ballagi s az önkénytes.

Egy einjähri ger Freiwillingert lázas állapot fogott el a napokban, mit is jelentendő, a fõnsõbbségnél ily tartalmu dinsz cetlit küldött elmaradása igazolásául.

Untergefertigter melde geh'ors. das ich als kranke — mit zeuche oder Auf-ruhr-ungarisch »láz«) — zu Hause geblieben bin.«

Ballagi szótárában ugyanis a németül nem tudó magyar fiu e fogalom után »láz« német értelményül a fenti kifejezéseket és »Fiber«, meg Schreckbild« találta — am azt csupán hideglelésnek vélvén, emezt nem pá-szolónak — s ama fent két szó állott legelől s elõtte leg-kevesébbé ismertként — tehát azokat használta. Meg-tudván azonban valódi értelmét (dög vész és láz a d á s) elkeseredett, ismerõsei pedig Ballagi minden mü-vét elégették, azon tapasztalást szerezvén, hogy ha valaki Ballagi után indul, — vagy marhaseregbe jut, vagy mint láza dó kerül a dunkliba.

A cigány s a gózhajó.

— Verses adom. —

Ezer nyolczszáz negyvenhétben
Hires gróf Széchenyi István
Próba-utat tön Tokajtól
Naményig a szöke Tiszán.

S mert gőzöst még soh'se láttak:
Berczel táján tengernyi nép
Tódul partra mind azt hajtva:
»Né, minő friss, — jaj, minő szép!»

»Már azs igaz«, — hagyja helybe
A cigándi brugós: Kari, —
»Csák azs fura, hogy a vizset
Mint a kutya, ugy kapari!»

Mirevaló a szentelt olaj?

Egyházi szertartásokról kérdezték közvizsgakor a gyermekeket, a többi közt egytől: Mire való a szentelt olaj? A kis leány hallgat; de Pannika hirtelen feltartja kezét, s a tanító hozzáfordul: A szentelt olaj, a szentelt olaj — hadarja énekhangon — salátára való!

— Honnan tudod ezt gyermekem? kérdi az es-peres.

— Láttam, mikor fõtisztelendõ ur szakácsnéja öntött belõle! — felelé a kis csacska.

Speculativ szellem.

Meglátván a fiát látogató öreg ur a képzőművészeti társulat diszoklevelét, kérli tőle, aggodalmas arczeval: — »De hát fiam, kifizetted magát ez a papus? hány o^o-et hoz?

Jó egészséget kíván.

Nagy-körös rögtönítelő bírósága, a többi közt, egy roszeletű asszonyt is halálra ítelt ki a végtisztes-ség tételre megjelenő férje nyakába borult, bucsuzandó tőle. A férj egész hidegvérrel kibontakozva az ölelő karok közül, mondá:

— Jó egészséget kívánok!

A Kispipában.

A szórakozott pinczér már harmadszor kérdi asztalvendégét, mivel szolgálhat? Végre az boszusan feleli:

— Hozzon akármit, csak túrós rétes legyen.

Tanszéki bölcsesség.

Pál apostolnak tendentious világnézete nem bazirozható a mythoszerű kereszttyénség futó homokjára, mely magát suverainnek tartani látszik s figurál mint el nem ruinálható az abstractio setét köpenyének leple alatt.

Az evangelium affectál történet lenni.

Az orthodoxus atyák Évát egy extra paradicsomba mondják plazirozni.

No lássák, hát Pál mód nélkül effectiv ember volt, oly enerzsiával járt missiójában, mint a suplicánsaink, sok helyen összeszidták, de még sőt meg is vették az evangelium dicsőségére.

No persze, hogy Korinthusban sok immoralis natio volt, éppen mint előkelő városokban; s Pál nem hazartirozhatott — miután nem volt diplomaticus apostol, mint mai napság, különösen nálunk sok avatatlan ember praetendálja a bibliát analizálni.

Remélem ezután egyenesen rámehetünk Jeremiásra.

Rébusz.

(Megfejtése a jövő számban.)

Szerkesztői subrosa.

— S.ra, K. E. A rajz beválik, köszönjük; a versírás önnek nem kenyere, — mint azt saját magának fejére is olvassa; adomáiból használunk. — Pozsony, y. D. Egyik jön, javítva. A »Csalának« nem csipnek. Már micsoda semmitmondó nagyhangúság ez az epigramm is:

Egy politikus albumába.

»Majomtól származál,
S lettél chaméleon!«

Nem közölhetjük, daczára a meghagyatknak, mely szerint a szerző, közlésüket »elvárja.« — Kecske mért G. A. Nem kevésbé szerencsétlen. Csak egy ép mag akadt fenn a kritika rostáján. — Bécs, Cz, Gy. Egy-kettő. — Eperjes, Sémizsbi. Heroicus áldozatkészség, talán nem épen kinevetni való, s megérdemlé, hogy akadt Homérosza. Itt közöljük a megéneklését:

A nagy hazafi.

Hazánk egyik nagy polgára
Gyűjtögetett a színházra.
Alairtunk mi is tehat,
Támogatván szép szándékát

Befizetni ép készültünk, —
Nem volt pénze egynek köztünk.
Mit tegyen hát? bevitte a
Jobb ruháját zálogházba.

Midőn épen odatartott,
Szegény velem találkozott:
»Mi dagasztja ugy kebledet?«
»Barátom, a honszeretet!«

— Piripócsy. Elég csattanós. — Budapest.
Gy-fi holmijából egyetmást beválasztunk.

Laptulajdonos és felelős szerkesztő

JÓKAI MÓR.

Lakása: Státió-utca 80-ik szám alatt.

Pest, 1873.

NYOM. AZ „ATHENAEUM“ NYOMD.

(Athenaeum-épület.)

Hirdetések felvételnek:

NASCHITZ JAKAB.

hirdetményi irodájában, Pest, József-tér 12. szám alatt.

Bécsben Kärntner-strasse 8. szám l. emelet.

Rajzolja

JANKÓ.

Metszi:

POLLÁK.

Kéz- és varró-gépek

Scherz, 21 Opernring 21.

SCHERZ
Rudolf,

Scherz in Wien.

BÉCSBEN,
21. OPERNRING 21.

A Wheeler és Wilson-féle

varrógépek

gyári társaság

New-Yorkban

tisztelettel jelenti, hogy készítményeinek árát le-
szállította és hogy csakis
Pesten

O. H. M. C. O.

főképviseletjénél

József-tér 15. sz.

legjobb hírben álló csa-
ládi varrógép i

70 frttól kezdve valódi minőségben beszerezhetők.

Figyelm zterjük a t. cz. közönséget, hogy minden más ajánlata valódi részítményünknek csak csaláson alapszik s intéssel vagyun lelkii-méretlen gépkereskedők ellenében kik nem állanak védbélyegünket meghamisítani. Képes árjegyzések kívánatra kiszolgáltának és elküldetnek

24094-

ARBELEGDES.

ARBELEGDES.

TÁRSASJÁTÉKOK

3 darab 1839-ki kihuzott sorozattal.

Tán az egész magyar-osztrák monarchiában sincs olyan váltóizlet, a mely oly nagy mennyiségben árusított volna el részletiveket s ennél fogva annyi nyereszámot adna ki, mint az alulirt váltóház. Szolgáljon ennek bizonyítékául az a körülmény, hogy én egy év óta a t. közönségnek már csaknem **3 millió forintnyi** sorsjegyet s részvényt szolgáltattam ki, a melyek részfizetésre lettek megvásárolva.

A t. közönség részéről czégem irányában sok oldalról nyilvánuló bizalomtól bátorítva, ismét új tervvel lépek fel, s meg vagyok győződve, hogy ezzel is fényes sikert aratok, minthogy a nyereségre igen sok valószínűséget, mindenekelőtt a t. vevőnek biztonságot nyujtok a befizetett tőkére nézve.

80 sorsjegyü társasjátékokat rendezek, még pedig:

20 db magyar dijsorsjegy	évenként 4 huz.
20 db török 400 frankos sorsjegy	" 6 "
20 db braunschweigi 20 talléros s.	" 4 "
20 db szász-meiningenivel	" 3 "

évenként összesen 17 huzás

20 résztvevő számára; és mindegyik társaságba kedvezményül **3 kihuzott sorozatu egy-ötöt 1839-ki sorsjegye** adok, a melyekre ez évi márczius 1-én okvetlenül 3 nyeresemény kell hogy essék.

A társaság feloszlásakor minden résztvevő 4 eredeti sorsjegyet fog kapni.

Minden részletre 24 havi részletfizetés esik 15 frtjával, azonban 1873. márczius 1-je előtt 3 15 frtos részlet, vagyis 45 frt fizetendő le, mert különben az illető márczius 1-jén a 3 kihuzott sorozatra nem járják; a többi 21 részlet azután havonként rendezen 15 frtjával fizethető.

Eladok továbbá

(Huzás márczius 1-jén) 20-ad részeket az 1839-iki kihuzott sorozatokból 12 frtjával.

(Huzás martius 1-én) igérvényeket 1864-diki sorsjegyekre 3 frtjával bélyeggel együtt.

Részletiveket 500 frtos 1860-hi sorsjegyekre 40 havi 20 frtos részletfizetés mellett s oly biztosítással árusítok el, hogy a kihuzott sorozatot 1800 frtért visszaveszem, a mi által minden vevőnek 1000 frt hasznot biztosítok.

Vidéki megrendelések teljes megelégedésre fogantatosítottatnak.

FISCHER M. L.

váltóháza a „Fortunához,”
hatvani-utca 16. sz. a.